

Потаената скръбь на поета

Състогодишнина отъ рождението на Пушкина

Il y a des choses dont nous ne pouvons nous détacher: c'est là ce qui fait le fond de toute tragédie.

Lenau.

Преди да стигне пълненъ разцветъ, да стане изразителка на националния духъ, всяка една отъ новитѣ европейски литератури е прѣминала епохи на недогавостъ, на духовна немощъ, на садене и прѣсаждане посѣви отъ чужда на своя почва, съвсѣмъ непригодна за възприемане нѣща расли и отгледвани подъ други условия. То сѣ прѣходни епохи, епохи на ученичествуване, дни на мудна и тителна подготвителна работа за отваряне пѣтища — по които да мине триумфалната колесница на бъдещето. За примѣръ, — такава едно време, отегчително за онѣзи които го съзнаватъ, прѣкарва днесъ-за-днесъ българската литература, „време прѣзъ което“ — споредъ думитѣ на единъ отъ характернитѣ му прѣдставители — „се нанася торъ на народната нива“.

Въ колесницата на бъдещето се вози онзи, въ чието творения найде изразъ душата, характерътъ, мисълта на нацията, типиченъ прѣдставител на която бива той. Такъвъ единъ прѣдставител на своята нация е Александръ Сергѣевичъ Пушкинъ, комуто цѣла Русия съ небивали тържества ще празнува стогодишнина отъ рождения денъ — 26 Май.

На рускитѣ поети до Пушкина, макаръ тѣ твърдѣ много да сѣ направили за езика и формата, макаръ често и да се чувствува дълъ на поезия въ тѣхнитѣ произведения, липсва онова което служи за основа на всяка поезия — художнически мирогледъ. Всичко е случайно — и поетитѣ

то е Гомбала, както казва
поезията е случайна
и казва поезия, както и
е случайна